

Daniel BRATU

Museea și fugii

Gelos pe creșterea în sondaje a Marinelului, după aventura discopa (te)tică a acestuia, premierul intră într-o curbă mai târziu decât fularul și strigă, mândru nevoie mare: "Motor!", dintr-un Ford Mondeo care circula regulamentar, dar împotriva sa, ca de obicei. De a doua zi, cu un picior în ghips și cu sentimentul datoriei față de țară deja împlinit, vine la ședințele de guvern în șlapi și, detașat, apoi, în ... bermude.

*
Un pic mai departe, în vaporeșul său de la Cotroceni, președintele spală cu privirea punțile atinse de valurile "lustrației" și nu-și poate stăpâni un oftat. Oricât de mulți roboței se întrec în cioc-boc, meșterind pe lângă vele și catarg, nu mai găsește el mus ca Mona...

*
Într-un sondaj CURS de la începutul lunii, Mona Muscă ocupă, nonșalant, primele locuri în inimile candrii ale milioanele de papugii români. Este prima între liberali și pe podium la general, la secțiunea "politicieni simpatici, corecți și credibili", după deja consacrații amici de Golden Blitz, Împăratul Traian și vărul său de sânge roș-albastru, Voievodul Luminii. Citind clasamentul, întocmit cu două zile înainte de prinderea colaboraționistei Mona - Dana în "ceaslovul" securistic, nu poți să nu remarci că, spre deosebire de Brucan, devenit anacronic cu previziunile sale referitoare la cei numai 20 de ani de "stupid people", Lăpușeanu are un aer peren și chiar postmodernist cu teorema sa celebră despre mulțimi.

*
Cam jenant, neașteptat, pe listele celor care turnau în forme scrise sunt veniți mulți portocalii, cu tentă tristă de penaj verde. Liberali sau democrați. Și puțini aleși pesedei. Ba chiar unii, stângiști marcanți, precum Adrian Năstase, au dosar de victimă, de urmărit. Cu alura sa de pachiderm rozaliu, cel supranumit Bombo(lu') Nelu, se pare că era, totuși, destul de greu de "vânat", întrucât la fiecare întoarcere prin sufrageria nevestelor sale spârgea ba o glastră, ba o scrumieră.

*
Dar, revenind, dacă tot e vorba despre "ciripitori"...Cosmina Păsărin, o midi-netă ProTV care a devenit celebră înșelându-și logodnicul, "live", la un reality-show primitiv (de acum

câțiva ani), s-a făcut fată cuminte și plănuiește să ajungă, în curând, în fața altarului, pe ritm de muzică divină, alături de alesul inimii, un anume DJ Pagal. Cum ea a devenit cam prea inge-nuu...ă, iar el, respectivul ales, iubăreț foc, dă iama des prin alte "poiate", cred că pe actele de stare civilă numele viitorilor soți vor rămâne aproape la fel: DJ Păsărin și Cosmina Pa.Pagal.

*
În cupele europene, Steaua trece de un anumit standard, Rapidul nu oprește în Saraievo, ajutat de iuțea acarului veteran Moldovan, iar Dinamo dă dovadă de maximă înțelepciune la Sofia, lăsându-i pe israelienii războinici de la Beitar să-și "bombardeze" singuri poarta.

De/pe 23 August, prins între focuri de artificii, din înaltul tribunei, Jiji (George) Becali își privește mândru poporul, cu haina de pe umeri atârându-i ca o mantie și cu programul de meci făcut sul, ca un firman în formă de sceptru. După tragerea la sorți a adversarelor din grupele Ligii Campionilor (Real, Lyon, Dinamo Kiev), ploaia începe și cartonul sceptorului se cam fleoșcăie.

*
Deși jucătorii adversarelor Stelei din campionat nu mai sunt sancționați, de meciuri bune, nici măcar verbal, darămite cu vreun carton vopsit, nici un "fluieraș de joc" nu are parte de obișnuitele izbucniri gen M.M. (Stoica). Acesta s-a ținut de cuvânt și a intrat, cu tot cu el, în "silenzio stampa". Stampa, care îi lasă pe mulți muți de admirație, cu viitorul prezident Jiji stabilind clasamentele prin decret, nu se mai cheamă "Ci na cea cu MM" ci, mult mai soft, "Cina cea cu blat".

*
După ce patronul Universității Craiova, Adrian Mititelu Minune, i-a amenințat pe dinamoviști cu bătaia ruptă din s.(e)r.(a)i., câinele roșu "Gun-ea" a înfipt, enervat, patru legături de praz alb în căruța cu pământ de flori a oltenilor. Umblă vorba că, la sfârșit de meci, lipsit de protecția celebrilor ochelari cât fața și așezat prea aproape de reflectoarele nocturne, Mititelu arăta cam pârlit.

*
Înainte de miezul nopții plec spre sud. La ieșirea din Iași, coșurile de fabrici părăsite se înalță din ierburi precum corturile indienilor în preerie. Un ce-

tățean mic, chel și vioi, cu tricou marinăresc fără mâneci, stă pe culoar, la geam, ținând pe umărul drept, tandru, o cățelușă de pekinez și fumează. Seamănă cu cineva foarte cunoscut, dar încă nu îmi dau seama cu cine.

- Să nu o scăpați sub tren, precum nenea Iancu, îi spun, zâmbind.

- Hehehe, domnule, țin la Țușca tot așa ca la ochii din cap (privirea îi joacă veselă și cam desperecheată). Nici nu știi cât de devotată îmi este și din câte m-a salvat până acum.

Dintr-o dată, tabla vagoanelor începe să pocnească, ca sub foc de mitraliere. Patru adolescenți de culoare (politică ?) incertă aruncă, spre geamurile trenului nocturn de Mangalia, cu pietre din terasament. Mă intrigă furia lor, disperarea cadentată a tirului. Apărat de pereți, între rame, observ că, după melodiile șuieratului și după nivelul fonic al pocniturilor, pietrele au mari variații dimensionale, nerespectând STAS-ul. Trenul scapă fără avarii majore, sunt doar câteva geamuri sparte (și parcă e mai bine, noaptea de vară e caldă), nu există răniți printre călători. Cu o singură excepție. Parând cu scăfârșia ei cât bolovanul o lovitură năpraznică, Țușca atâră în brațele stăpânului său, inertă, adevărată eroină. Cel salvat plânge în hohote cu un ochi și râde cu un altul, mângâie animalul mort la datorie, e buimac, speriat și bâiguie obsedant, aiurea:

- Numai cine n-a greșit să arunce cu piatra, numai cine n-a greșit să arunce, numai...

*
Nu credeam că îmi voi aduce aminte...Prietenul meu cel mai bun din liceu, Nicu, era un adolescent blând, timid, modest, inteligent, oricând gata să-și ofere ajutorul, fără pic de invidie, răutate, egoism. Venise la mine acasă, stăteam sub umbrar, acum 22 de ani, dădusem Bacul, luasem la facultate, fiecare la o alta. Am băut o sticlă de vin roșu-vinețiu, de buturugă, privind înapoi cu bucurie și povestind despre viitor. Spre seară, l-am condus până la stația de autobuz. Hipopotamul hodoroșit cu motor se vedea pufăind dinspre răsărit, doar cât un timbru. Nicu devenise palid, ca un porumb măcinat de valțuri groase:

- Dane, trebuie să-ți spun ceva!

- Spune! Sper că nu-mi aduci aminte iar de Mona...E o poveste de acum 2 ani, așa de veche...Ți-am mai explicat, habar n-aveam că o iubeai! Trebuia să mă fi prevenit. Și apoi, lasă, și tu ți-ai scos părleala

cu Dana.

- Nu, nu e vorba de Mona sau de Dana. E altceva. Știu că greșesc, dar nu pot altfel. Trebuie să-ți spun! Am fost informator al securității, aproape tot liceul!

- ...

- Nu te mai uita așa! Nu am făcut rău nimănui, raportam săptămânal, în scris, unui ofițer, tot felul de chițibușuri, treburi fără importanță, din școală, din internat, de la discotecă, din sat. N-am putut să refuz, mi-a fost frică...

- Bine, salut...Vezi că a sosit autobuzul.

- Nimeni n-a pățit nimic din cauza mea!!!

- Și vreți să pățesc eu acum, de la autobază?! ne-a luat la rost șoferul. Hai, măi băiețș, urcă, e târziu! Ne-am strâns mâinile și a plecat, cu ochii rugători, lipiți de geam.

De atunci n-am mai vorbit cu el sau despre el. În mine se rupsesse ceva, am devenit mult mai bănuitor, mai izolat. Timp s-a așezat peste timp. Am făcut armata, am terminat facultatea, m-am căsătorit, am intrat în câmpul de tranziție al muncii, am devenit tatăl unei minuni de copil. De Nicu n-am mai auzit și nici n-am mai întrebat.

Ieri, la început de weekend, fiind la părinți, în vizită, am luat Dacia lui taică-meu și am trecut râul spre pădure. La capătul de pod, venind dinspre celălalt mal, m-a dublat, în mare viteză, o căruță. Căruțașul, în picioare, mâna perechea de roibi cu îndârjirea unuia plecat să cucerească vestul din ce în ce mai sălbatec. Da, era el, Nicu. M-am ghemuit în scaunul mașinii, ascunzându-mă pe după volan, laș, așa cum nu m-am știut vreodată, în timp ce el, atent la galopul telegarilor, trecea.

